

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

από την Κύπρο

«Φοβού τους... Τραμπ και δώρα φέροντας»

Στο σταυροδρόμι των νέων εξελίξεων μετά το «βρισκόμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας»

■ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Σκορπά παντού τον φόβο ο Ντόναλντ Τραμπ. Από τη μέρα της ανάληψης των καθηκόντων του στον Λευκό Οίκο, με όσα διεθνή ζητήματα ασχολήθηκε, επιχείρησε να περάσει ως οδοστρωτήρας για να τα «λύσει». Ασχολήθηκε με τη Γάζα, την Ουκρανία και ξεσπάθωσε με απειλητικό τρόπο κατά της Ευρώπης κι άλλων περιοχών, γειτονικών κρατών των ΗΠΑ. Η νέα τακτική είναι διά της ισοπένδωσης η επιβολή λύσεων, που θα εξυπηρετεί πρωτίστως τις ΗΠΑ και το αμερικανικό κεφάλαιο. Αλλά και το διεθνές κεφάλαιο, το οποίο εξυπηρετεί τις Ηνωμένες Πολιτείες.

«Φοβού τους... Τραμπ και δώρα φέροντας», λοιπόν. Ή το καλύτερο είναι να μην ασχοληθεί μαζί μας ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ. Αυτό, ωστόσο, αργά ή γρήγορα θα γίνει. Οι γεωπολιτικοί σχεδιασμοί τύπου «ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε», αφορούν όλα τα μεγάλα και τα μικρά ζητήματα. Κάθε ζήτημα, που ενδεχομένως να ενοχλεί, να εμποδίζει τους σχεδιασμούς, θα επιλύεται.

Φόβος και τρόμος να μην ασχοληθεί μαζί μας με τη λογική του αρχιεργολάβου, του υπερνομάρχη, του πλανήτη. Να μην ασχοληθεί με την Ελλάδα και την Κύπρο για να δώσει «λύσεις» στο Κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά.

Πρέπει να σημειωθεί πως τα συμφέροντα και οι σχεδιασμοί των ΗΠΑ δεν αλλάζουν. Εκείνο που

αλλάζει είναι η τακτική, η μεθοδολογία και ο βαθμός κυνικότητας. Εκείνο που είπε ο πάλαι ποτέ υπουργός Εξωτερικών Κίσιγκερ στον τότε πρόεδρο Φορντ, στις 13 Αυγούστου 1974, δεν απέχει πολύ από αυτά που ο Ντόναλντ Τραμπ λέει σήμερα. Στις 13 Αυγούστου είχε επέλθει η ολοκληρωτική κορύφωση της τουρκικής προέλασης στην Κύπρο, λίγο πριν την κατάληψη των εδαφών, που σήμερα κατέχει η κατοχική Τουρκία. Ο δεύτερος Αττίλας. Σε συνομιλία του με τον πρόεδρο Φορντ, λοιπόν, ο Κίσιγκερ λέει ότι «δεν βλέπει κανέναν αμερικανικό λόγο γιατί

οι Τούρκοι να μην πάρουν το 1/3 της Κύπρου»!

Ο κυνισμός του Τραμπ προσαρμόζεται στα σημερινά δεδομένα. Δεν απέχει από εκείνον του Κίσιγκερ. Δεν απέχει και πολύ και από τον συγκαλυμμένο κυνισμό του προκάτοχού του. Ρίχνει την ιδέα ότι μπορεί να αγοράσει τη Γάζα και να τη μετατρέψει σε Ριβιέρα της Ανατολικής Μεσογείου. Δηλώνει ότι ο Ζελένσκι, τον οποίον ενεθάρρυναν να συγκρουστεί με τη Ρωσία, είναι ένας μέτριος ηθοποιός και ένας δικτάτορας. Τον ισοπεδώνει επί προσωπικού, και μετά τον καλεί

σε συμβιβασμό με τον Πούτιν. Να δώσει τον πλούτο της χώρας του στις ΗΠΑ. Τι σημαίνει ο αλα Τραμπ κυνισμός; Να ακρωτηριαστεί εδαφικά η Ουκρανία. Ο Αμερικανός πρόεδρος είδε και τον λογαριασμό από την αμερικανική βοήθεια προς το Κίεβο, και τον έστειλε στον Ζελένσκι για να πληρώσει. «Μα ήταν βοήθεια», προσπάθησε να ψελλίσει ο Ουκρανός πρόεδρος, ο οποίος ζητά διασφαλιστεί (προσωπικώς) για να παραιτηθεί.

Η... ειρήνη του Τραμπ θα επιτευχθεί με αλλαγή συνόρων; Αυτό δεν μπορεί παρά να τρομάζει όσους έχουν να κάνουν με άλλα ανοικτά μέτωπα. Όπως είναι το δικό μας, στην Κύπρο. Όπως είναι και η υπνώτουσα Αθήνα με τον Μητσοτάκη, που δεν μπορεί να ξεχωρίσει «τη σωστή πλευρά της ιστορίας».

Είναι προφανές από τις πρώτες κινήσεις του Αμερικανού προέδρου πως τα εδάφη που καταλαμβάνονται με πόλεμο, θα «ευλογούνται» από τη λεγόμενη διεθνή κοινότητα και θα παραμένουν στον κατακτητή.

Ο Τραμπ δεν λέει κουβέντες του καφεναείου. Λέει αυτά που προωθεί διαχρονικά η Ουάσινγκτον δίνοντας ένα προσωπικό στυλ. Όπως προσωπικό στυλ είναι η κόμμωσή του. Όπως προσωπι-

κό στυλ είναι και ο τρόπος που παρουσιάζει την εσωτερική του πολιτική.

Στο Μεσανατολικό, ο Αμερικανός πρόεδρος έχει διαφορετική στάση από το Ουκρανικό. Δεν αναζητά τον τερματισμό του πολέμου, δεν σκέφτεται όλους τους αμάχους. Δεν σκέφτεται ποσώς τους Παλαιστίνιους. Σχεδιάζει και προωθεί πολιτικές ως να μην υπάρχουν οι άνθρωποι αυτοί, οι Παλαιστίνιοι. Οι πολιτικές, γεωπολιτικές και οικονομικές, θα επιβάλλονται διά πυρός και σιδήρου. Και στο πλαίσιο αυτό, όσοι δεν ακολουθούν θα είναι απέναντι. Είναι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός χωρίς όρια και κανόνες λειτουργίας, που ανασυγκροτείται για να αντιμετωπίσει την κρίση που διανύει. Όπως παλιά. Η διαφορά είναι πως τώρα η νέα κυβέρνηση δεν ασχολείται με τα προσχήματα.

Η Κύπρος τρέμει με το ενδεχόμενο ο Τραμπ, στην προσπάθειά του να χρησιμοποιήσει τον Ερντογάν για την περιοχή (φτάνει το δεχθεί τούτο ο Νετανιάχου), θα του κάνει δώρα. Συνηθισμένος ο Ερντογάν σε αυτά, θα επιχειρήσει να εδραιώσει τη θέση του στη Συρία, τη Λιβύη, θα τελειώσει με το Κουρδικό και στην Κύπρο. Ο έλεγχος του νησιού, με ή χωρίς συμφωνία, αποτελεί διαχρονικό στόχο καθώς θεωρεί πως του προσφέρει στρατηγικό βάθος. Όπως βλέπει και το Ισραήλ την Κύπρο και την Ελλάδα, ως διέξοδο για να αποκτήσει στρατηγικό βάθος. Η Τουρκία δεν θέλει κανέναν άλλος να έχει έλεγχο του νησιού. Γι' αυτό και, με την ανοχή της λεγόμενης διεθνούς κοινότητας, προωθεί τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές της. Εκείνο που έκπαλαι προωθούσε για τη δημιουργία δυο ζωνών στο νησί, τη Διζωνική Δικονομική Ομοσπονδία, έχει γίνει -φευ- σημαία για την πλειοψηφία της ελληνοκυπριακής ηγεσίας. Οι γεωπολιτικές ηγεσίες, με δεδομένη την πολιτική Τραμπ, θα πρέπει να προβληματίσουν την Αθήνα και τη Δευκωσία και θα πρέπει να δράσουν τώρα. Κυρίως όταν η κατοχική Τουρκία σπεύδει να καταστεί μέρος της νέας αρχιτεκτονικής άμυνας και ασφάλειας.

Ο «μάγος» Ερντογάν έχει έτοιμες τις... συνταγές

Η Άγκυρα γίνεται κέντρο... υποδοχής ξένων πολιτικών αξιωματούχων, που έχουν εμπλοκή ή ρόλο σε ανοικτά μέτωπα. Πήγε στην τουρκική πρωτεύουσα, μεταξύ άλλων, ο Ουκρανός πρόεδρος, Βλ. Ζελένσκι και ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών, Σεργκέι Λαβρόφ. Είναι προφανές πως, ανεξάρτητα εάν εμπιστεύονται τον Ερντογάν, σπεύδουν κοντά του για να... Βοηθήσει, να συμβάλει για «ειρήνη» και «σταθερότητα».

Δεν είναι μυστικό ότι η κατοχική δύναμη, επιδιώκει να βρίσκεται μονίμως στο κάδρο των εξελίξεων και να εξασφαλίζει ρόλο στα γεωπολιτικά παιχνίδια. Με τον μανδύα του δήθεν (επιπλέον) ουδέτερου, χωρίς κόστος, αλλά με κέρδος (πολιτικό, διπλωματικό, οικονομικό), η Άγκυρα αποκτά εκ νέου αναβαθμισμένο ρόλο και προσφέρει υπηρεσίες «μεσολαβητή». Η προ-

σπάθεια αυτή συνδέεται ευθέως με τους επεκτατικούς σχεδιασμούς της Άγκυρας. Συνδέεται με το «όραμα» της κατοχικής δύναμης να ενισχύσει την επιρροή της στην ευρύτερη περιοχή με απώτερο στόχο να εξασφαλίσει ότι θα είναι παρούσα με διάφορους τρόπους στις χώρες αυτές.

Είναι προφανές ότι ο Ερντογάν όταν αισθάνεται αναβαθμισμένος λειτουργεί ισοπεδωτικά και ετσιθελικά. Με αλαζονικό τρόπο έχει δηλώσει προ ημερών πως «μόνο η Τουρκία μπορεί να δώσει την Ευρωπαϊκή Ένωση από το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει στην οικονομία, την άμυνα, την πολιτική και το διεθνές κύρος». Ο «μάγος» έχει τη συνταγή σωτηρίας, που δεν έχουν όλοι οι άλλοι. Θα σώσει την Ε.Ε. όπως σώζει τους υπηκόους του, τους Σύριους, τους Λίβυους, τους Τουρκοκύπριους.